

Projekt „Čeští spisovatelé 19. století
= inspirace literární a výtvarná“
Příspěvky žáků tercie EKO Gymnázia Poděbrady
Školní rok 2021/2022

OBSAH

Mefistofeles	4
O poledni	6
Rozhovor Boženy Němcové a Karla Čapka	7
Dědictví	9
Ze života Boženy Němcové	10
Příběh o matce	12
Lovec Jumbo	14
Pyšná princezna	16
Rozhovor s K. J. Erbenem	18
Zlatý kolovrat	20
Psal se rok 1861	25
O Čmoudilce	28

Mefistofeles

Autor: Matěj Paráček

Odbila hodina mezi psem a vlkem
A nasnadě je uložit děti své
Přečíst jim rozprávku psanou husím brkem
Pro klidný spánek, zajisté

Však někde se nespí,
Někde se nikdo ke spánku uložit nechystá
Tam kde nad Bibli, nad tím písmem posvátným
Svíce vosková prská, plane
Tam vyšší moc panuje nečistá

V podkrovní světnici, kde ani světlo luny nenajde pokoje
Na lavici pan Faust sedí, čte a čte
Myšlenky jeho jak ovce jsou bláhové
Skotačí, běhají - klidu je naučte!

Pan Faust má předtuchy podivné, laciné
Srdce mu bítí začalo na poplach
Strach, bída, údiv oděný v sametu
Zvon v kapli vypouští železný pach

Pocit ten nevlídný jal se ho docela
Od písma svatého odtrhl oči
“Stojíš už za mnou, já cítím tě - Anděla,
který se nebojí zády otočit!”

Pan Faust čekal odpověď, strnul však vzápětí
Ticho se rozláhá jako to zvonění
“Anděli, dobráku, kdo z nás má větší strach?”
Vtom vrzla podlaha a kdosi přešel práh

“Volals' mě, hříšníku?” zašeptá postava
Z rohu té světnice mrazivým hlasem
“Jsem to já, na koho myslíváš potichu?
Proč přeješ si býti tak mocně spasen?”

Napětí, čekání v ponuré náladě
Ve studené světnici jednoho z domů
Postava pár kroků k lavici kročila
Za oknem ticho - jen rozhovor stromů

“I oni to vědí...” začala osoba,
Kterou si pan Faust tak hodně přál
Kdo by však vědět moh, že bude mlčeti
Bledý je; proč by se Anděla bál?

Pan Faust stále zády je k návštěvě nevšední
Do očí přítele bojí se hledět
“Vědí, že dobrý ty nejsi muž docela,
Že bys měl v pekelném kotli ty sedět!”

Osoba mluví a mluví, klábosí se sebou
Monolog temnoty - temnotě vlastní
“... omluv mé postupy, co já jsem za hosta!
Ještě mě neznáš, hříšníku chladný
Mefisto jméno mé, vím, nad čím přemýšlíš,
Nejsem já Andělem tak jako každý.”

“Nejsi-li andělem, kým jsi však Mefisto?”
V místnosti teplo je - teplo a dusno
Pan Faust se poprvé s rychlostí otočil
Mefista uviděl, a už měl jasno

Stál předním mužiček, ne zas tak vysoký
Až na pár drobností byl jako člověk
Jedna věc prozradí však trpkou skutečnost
Na zádech křídla mu trhají oblek

“Ty jsi snad ďábel sám, už vím, proč přišel jsi!”
Vykřiklo zděšeně Faustovo svědomí
“Výborně, příteli. Už známe se docela.
Vykup své hříchy - nikomu to nepovím!”

“Za jakou cenu se vykoupit mohu?
Já tolik zla dosud napáchal...”
“Plať duši člověčí nebo mi zmiz z očí!”
Dech hlubin pekelných zapáchal

Zde příběh končí,
On drsný byl docela
Pan Faust je za hříchy své správně trestán
Duši svou neprodal - tahá ji z popela
Mefisto vydal se navzdory cestám

Zlo trestá zlé a dobro zas dobré
Víra se moudrosti klaněla
Každý z nás čeká teď v napětí zajisté
Kdy potká též svého Anděla.

O poledni

Autor: Jiří Krejčí

Byla jednou jedna parta kamarádů. Parta měla čtyři členy, kteří si navzájem rozuměli a respektovali se. Každý uměl něco jiného a každý se zajímal o něco jiného. Vždy se scházeli ve čtyři hodiny pod starým mostem v přístavu, nikdo nesměl přijít pozdě. Většinou dělali bunkry a hrady ze dřeva. Celé dny trávili spolu, ale rodičům se to nelíbilo, protože ve škole neměli moc dobré výsledky. Jediný Honza se dobře učil, byl velice chytrý a vynalézavý. Ondra uměl dobře sportovat a byl z party nejsilnější. David byl trochu tlustý a nemotorný, ale uměl všem zlepšit náladu. Poslední ze skupiny byl Štěpán, který byl hodně hubený, ale vyznal se v přírodě a věděl jak přežít v divočině.

Všem dětem rodiče vyhrožovali, že na ně přivolají polednici, až jednoho dne, když David ve škole dostal další pětku a měl hádku s rodiči, mamka omylem přivolala polednici. I když se máma snažila polednici zastavit, tak už nebylo návratu. Polednice vykopla dveře od spíže, kde se David ukrýval, a odnesla ho. Když se to kluci dozvěděli, byli z toho v šoku a začali všude pátrat, jestli se David nedá nějakým způsobem zachránit. V knihovně našli, že polednice schovává děti ve sklepě, aby je potom mohla sníst. A dostat se k ní je možné jen jedním způsobem a to tak, když nějaké dítě odnáší, ji sledovat až k ní domů.

Všichni se tedy shodli, že Davida musí zachránit. Každý z kluků dostal úkol, co přinést na výpravu. Ondra měl vzít jídlo a vodu, které při cestě určitě budou potřebovat. Štěpán měl za úkol vyhlédnout zlobivé dítě, které polednice nejspíše odnese. A Honza měl vzít nějaké zbraně na obranu a zastavení polednice. Každý den se scházeli a připravovali, nikdo totiž neměl tušení, kde polednice může bydlet. Postupně hledali děti, co zlobí a jsou drzé. Našli už pár favoritů, kteří si koledovali o návštěvu polednice. Když se konečně stalo, polednice šla pro Pepu ze třetí C, který byl drzý na učitele. Když ho polednice brala, rodiče se ji snažili zastavit, ale polednice se ani nezastavila a popadla Pepu a odtáhla ho ven, potom ho strčila do pytle a hodila na záda.

Jak polednice odcházela, začali ji kluci pronásledovat. Cesta trvala už přes hodinu, když si dali menší pauzu na nabrání síly. Přibližně za další dvě hodiny polednice konečně zastavila u divné staré chatrče. Přímo vedle chatrče stál starý dub a menší rybníček. Kluci se utábořili a vymýšleli plán. Štěpán navrhoval prostě polednici ve třech napadnout, ale polednice byla o hodně silnější než oni všichni dohromady. Ondra navrhoval polednici otrávit, ale nikdo nevěděl, jak jed vyrobit. Jediný, kdo by toho byl schopen, byl David, který byl zamčený ve sklepě.

Honzův návrh byl, ať na polednici připraví past. To se všem líbilo, tak už jen čekali, až polednice odejde pro další oběť. Když se tak stalo, kluci neváhali a rozběhli se k chatrči, na dub uvázali provaz a ke dveřím nastrožili druhou část provazu tak, aby na něj polednice šlápla a pověsila by se do vzduchu. Když šla polednice k chatrči, spustila se past, která ji vyhodila do vzduchu.

Zatímco Štěpán polednici hlídal, Honza a Ondra šli osvobodit děti. S Davidem se přivítali a všichni jim začali děkovat. Polednici, která byla pořád přivázaná k dubu, tam nechali. Když se vrátili rodiče, chlapce přivítali se slzami v očích a celé město je mělo za hrdiny.

Rozhovor Boženy Němcové a Karla Čapka

Autorky: Michaela Kroužilová, Magdaléna Weiszová

v nebi 1938

N: Vítám tě ve spisovatelském nebi! Než budeš moci vkročit mezi pohádkové spisovatele, musíme si popovídat o tvých dílech.

Č: Já jsem v nebi? Můj starší bratr mi vždy tvrdil, že se nikdy do nebe nedostanu. Jak dlouho tu už jsi? Kolik spisovatelů tudy již prošlo? Co se stane s těmi, kteří neprojdou?

N: Dnes jsi zemřel na zápal plic, ale teď se prosím přesuňme k mým otázkám. Za svůj život jsi napsal spoustu pohádek pro malé děti. Také jsem jich pár přečetla. Osobně si myslím, že jsou moc moderní a na malé děti až moc těžké, a tak je někdy nechápou.

Č: Psal jsem své pohádky tak, aby děti bavily. Ne tak, aby se u nich trápily. Za mě jsou tvé pohádky dobré, ale na mou dobu již moc staré.

N: Mé pohádky nejsou staré, nýbrž na svou dobu moderní. To vy mladí nepochopíte.

Č: Každý má svůj styl psaní, od té doby, co jsi zde, se hodně událo. I v literatuře. Dnes tvá “moderní” pohádka znamená nečitelná staročeská kniha.

N: Ty ani nevíš, jak bylo těžké psát v době národního obrození. To se vůbec nepsalo česky, neměli jsme to tak lehké jako vy teď. Byla jsem pod stálým dohledem tajné policie, umřel mi syn a odvrátili se ode mě mí nejlepší přátelé, ale přesto jsem dokázala napsat svá nejlepší díla.

Č: Teď to také není lehké, schyluje se k 2. světové válce a spisovatelé jako já to budou mít velmi těžké.

N: Ty ve svých pohádkách objasňuješ věci běžného života, jsi v nich vstřícný a vlídný. Podle mě je lepší děti připravit na těžký život tam dole.

Č: Pohádky vytvářím pro malé děti, abych je potěšil v těžkých chvílích těžkého života.

N: Když zemřel můj dobrý přítel Karel Havlíček Borovský, četla jsem si mé knihy a ty mne vždy uklidnily. Ty tvoje by to těžko dokázaly.

Č: Já také znal mnoho vlivných lidí, jedním z nich byl Tomáš Garrigue Masaryk, který mé pohádky také velmi ovlivnil. Myslím, že je na pohádkách důležité, aby děti potěšily a mohly díky nim utéci do jiného světa.

N: S tímto s tebou souhlasím a zároveň ti gratuluji, protože jsi jako správný spisovatel obhájil svá díla a povoluje ti vstoupit do spisovatelského nebe. Nechť jsou ti dveře otevřené.

Dědictví

Autor: Matěj Hněvsa
Ilustroval: Matěj Hněvsa

Byl jeden krásný letní den, když přišel rolník Janek zpátky domů z práce na poli. Bydlel na venkovském statku, venku svítilo žhavé slunce, všude kvetly květiny všech druhů a barev, dokonce kolem nich poletovali i pestrobarevní motýli. Unavený po těžkém dni usedl doma ke stolu a odpočíval, když vtom uviděl z okna, že přijel posel s psaním. Vyšel ven v očekávání, od koho by asi mohlo být. Nedočkavě se blížil k poslovi, který ho už z dálky vítal slovy: „Pozdrav Pánbůh, mám tady pro Vás psaní, milý pane.” Janek ho taktéž mile přivítal, převzal psaní a vrátil se zpátky do chalupy. Otevřel dopis a začal číst. Úplně zkameněl, jeho zesnulý strýc mu přenechává své nedaleké letní sídlo. A jelikož bydlel sám, neměl manželku ani děti, tak neváhal, sbalil si svých pět švestek a vydal se na cestu.

Po chvíli opustil svou rodnou vísku na cestě za novým životem. Nejdříve procházel lesíkem, kde potkal i myslivce, ale les začínal houstnout, stejně jako se s přibývajícím časem začalo stmívat. Janek ovšem neztrácel naději, už se před ním linulo světlo z oken onoho letního sídla, které se tyčilo už jen kousek, na kopci. Janek přidával do kroku, i přesto, že bylo léto, noci byly chladné a on chtěl uniknout nepříjemné zimě. Zanedlouho došel až k hlavní bráně sídla, záhadou bylo pořád, proč se uvnitř svítí, když strýc již není mezi námi. K jeho překvapení mu otevřela milá služebná, která se tady o vše stará. Janek se zamiloval. Byla to láska na první pohled. Její nádherné husté hnědé vlasy, plné rty a dokonale modré oči jako křišťálově čistá studánka. Zaskočen její krásou ze sebe jen vykoktal: „P-p-pozdrav Pánbůh, spanilá slečno.” Přišel za ní s prosbou, zda by zde mohl strávit jednu noc. Služebná neváhala, a pro ni tuláka pustila dovnitř. Zavedla ho do pokoje pro hosty, popřála mu dobrou noc a zmizela ve dveřích. Hned jak se zavřely dveře, Janek slyšel hádku mezi služebnou a její starší sestrou, která jí vyčítala, proč pustila dovnitř tuláka. Přemýšlel, jak jim ráno sdělí, že není tulák, ale budoucí majitel tohoto sídla.

Do pokoje padaly skrz závěsy první paprsky ranního světla a začalo se rozednívat. Janek vyšel ze svého pokoje a začal pomalu scházet schody, přičemž se z kuchyně linula líbezná vůně. Když vkročil do místnosti, spatřil mladou služebnou, která mu již připravovala snídani, a její sestru, která seděla u stolu a nepříjemným pohledem se na něj podívala. Teď už věděl, že je správná chvíle, aby jim řekl, že toto všechno je jeho. Protože viděl laskavost mladé služky, která mu dala nocleh a připravila snídani, narozdíl od její starší sestry, která se ho snažila vyhodit. „Asi bych vám měl něco sdělit,” spustil Janek. Povyprávěl jim celý svůj příběh a jak se sem vlastně dostal. Najednou nasadila úsměv i starší sestra služebné, avšak Janek věděl, že je to pouze kvůli majetku a že nemá dobré srdce jako její sestra. Tak tedy začal žít ve svém novém sídle a stal se z chudobného rolníka velký pán. Zakrátko vyjádřil své city k mladé služebné, která jeho lásku opětovala, zvelebili si svůj nový domov a začali tam spolu šťastně žít.

Ze života Boženy Němcové

Autorka: Kateřina Hubáčková

Přesné datum narození
dochováno už teď není,
nejspíš ve Vídni a v únoru
z badatelských názorů.

Před svatbou jejich rodičů
na statek svých prarodičů,
tam s babičkou se potkala
to o ní potom napsala.

Když sedmnáct jí zrovna bylo,
neštěstí se přihodilo,
rodiče manžela jí našli
protiklady se tak sešly.

Josef Němec, přísný manžel,
pochopení v ní nenašel,
jako finanční strážce se živil
přísností si život zkřivil.

Neustálé stěhování
kvůli práci manžela,
neměla pak čas na psaní
takhle to však nechtěla.

Měli jednu dívku a tři chlapce
s dětmi to šlo všechno hladce,
u milenců lásku hledala
přesto s manželem pak zůstala.

Společné zájmy hledali
však nic stejného neměli,
v Praze podle Erbena
česky pak psát začala.

Syn Hynek zemřel, v nízkém věku
nebyl čas utápět se v breku,
policie dopisy jí schovaly
všechny potíže zde potom začaly.

Pak s manželem si dali konec
neboť to byl zlý lakomec,
když konec života se blížil
život se s ní zase zkřížil.

Z posledních sil se s dětmi loučila
pak celoživotní kariéra skončila,
v bezvědomí po čtyřech dnech
odešla už ve svých snech.

Příběh o matce

Autoři: Miloš Chára, Kryštof Knížek
Ilustrovali: Miloš Chára, Kryštof Knížek

Josef bydlí u babičky, protože si všichni myslí, že jeho matka již nežije.

Když jde nakoupit na trhy, po cestě potká ducha dědečka a ten mu dá schopnost mluvit se zvířaty. A tak si Josef promluví se svým králíkem Alim a ten mu řekne, že jeho máma žije, ale že ji odnesl zlý král a vězní ji na hradě.

A tak řekl Josef babičce, že jde na výpravu na hrad a jde zachránit mámu. Předtím, než se vypravil, sbalil si věci a řekl jeho kamarádovi Davidovi, jestli půjde s ním. David souhlasil, a tak se vypravili. První den potkali pána s koňmi a s vozem a ten je vzal, protože jel cestou, ale pak museli vystoupit, protože pán jel do jiného města. Večer zapálili oheň a snědli chléb. Když se ráno vzbudili, zjistili, že je někdo okradl. Neměli ani korunu, ale vydali se dále. V době oběda bylo velké horko, tak šli do lesa. Pokračovali v cestě, večer se znovu utábořili a šli spát. Tentokrát je nikdo neokradl. Neměli už moc jídla a trochu pršelo, ale to jim nevadilo, takže šli dál.

V tom David vykřikl: „Vidím hrad!“ Ale už se začínalo stmívat. Šli spát, ale probrali se, když je vzbudily hradní stráže, protože obcházely kolem hradu a našly je. Stráže je vzaly na hrad a zeptaly se krále na trest za to, že se opovážili přijít tak blízko hradu. Král řekl, že jim nic neudělá, když v klidu odejdou, a tak odešli. Udělali, že odchází, ale jen přečkali den v lese u hradu a večer, když byla tma, vrátili se k hradu a vloupali se do něj. Začali hledat Josefovou matku. Dlouho ji nemohli najít, a tak je napadlo jít do královny komnaty. A taky že tam byla. Vzali matku a šli ven z hradu. Matka si sice neuvědomovala, že Josef je její syn, ale i tak s nimi šla. Když král přišel do ložnice a nenašel tam Josefovou matku, rozhněval se a poslal stráže, ať ji najdou. Jenže byla noc a nic nebylo vidět a mezi tím Josef, David a matka už byli dost daleko. Uplynulo pár dní a došli do vesnice k babičce. Když babička uviděla Josefovou matku, hned ji poznala a objala ji. Ale ona nepoznala ani Josefa, ani babičku. Jen říkala, že chce ke králi, tak se tam vrátili.

Babička poznala, že je maminka začarovaná. Ale nevěděla, jak ji kouzla zbavit. A tak šla do kostela za knězem a ten jí řekl, ať zkusí výtažek z heřmánku a kopřivy se špetkou nadrcené levandule. Mezitím Josef s Davidem přemýšleli, jak znovu s matkou utéct, ale král posílil stráže. Babička je poslala do hostince pro nějaké jídlo a půlku chleba. Chvilku se tam zdrželi, protože i v hostinci řešili, jak společně od krále utečou. Ale jeden pán je poslouchal a nabízel jim starou mapu hradu, ale za to chtěl po Josefovi jeho králíka Aliho. Josef chvilku smlouval, že mu dá něco jiného, ale nakonec v pláči musel dát Aliho pánovi a ten jim dal mapu, kde byly vidět staré chodby. Chlapci se vrátili zpět k babičce, aby jí řekli, že mají starou mapu hradu, ale že ji vyměnili za Aliho. Babička kvůli tomu byla smutná, ale Josefa pochopila a sama taky chtěla zase mít svoji dceru zpět. A tak se spolu koukli na mapu a vymysleli, jakými chodbami a v jaký čas mají jít, a že hned, jak uvidí matku, mají jí dát vypít ten “lektvar” a vrátit se.

A tak se chlapci znovu vydali na hrad, ale tentokrát šli rychleji a v noci si dávali pozor na to, aby je nikdo neokradl. Ráno se najedli a šli dál a takhle to byly ještě dva dny, než došli k hradu. Obhlédli ho, ale chodby do hradu nenašli. Došlo jim, že budou muset přilákat stráže, nějak je přeprat, vzít si jejich zbroj a dostat se dovnitř v převlečení. Ale pak jim došlo, že v lese by mohl být nějaký strom, který by na stráž mohli nějak shodit, a tak přilákali dva strážníky do lesa. Všimli si jednoho stromu, který byl z půlky zlomený, a tak ho shodili na strážníky a ti zemřeli. Když si na sebe vzali zbroj, byl už docela večer.

Chlapci si domysleli, že bude něco jako střídání stráží. A taky že ano. Dostali se do hradu se zbrojí, když se nikdo nedíval, sundali si ji a vydali se do tajných chodeb. Našli tam zlato, ale to je nezajímalo, a tak šli tajnou chodbou do královského pokoje. Josefova matka tam byla, a tak jí dali vypít ten “lektvar”. Nejdříve nechtěla, ale jakmile to vypila, hned si vzpomněla na Josefa a s chlapci utekla tajnou chodbou. Když byli v chodbě, vzpomněli si na zlato, a tak vzali zlata tolik, kolik unesli. Chlapci si zase vzali zbroj a jako stráž řekli ostatním, že se chce královna projít, takže ji budou hlídat, aby se jí nic nestalo.

Jakmile se dostali z hradu ven, šli po cestě zpět a když došli do vesnice za babičkou, tak měl Josef zase maminku a docela hodně zlata. Vzal pár zlaťáků a koupil si Aliho od pána zpět, a tak byli všichni zase spolu. Josef si nakonec našel hezkou dívku Adrianu a vzal si ji za ženu.

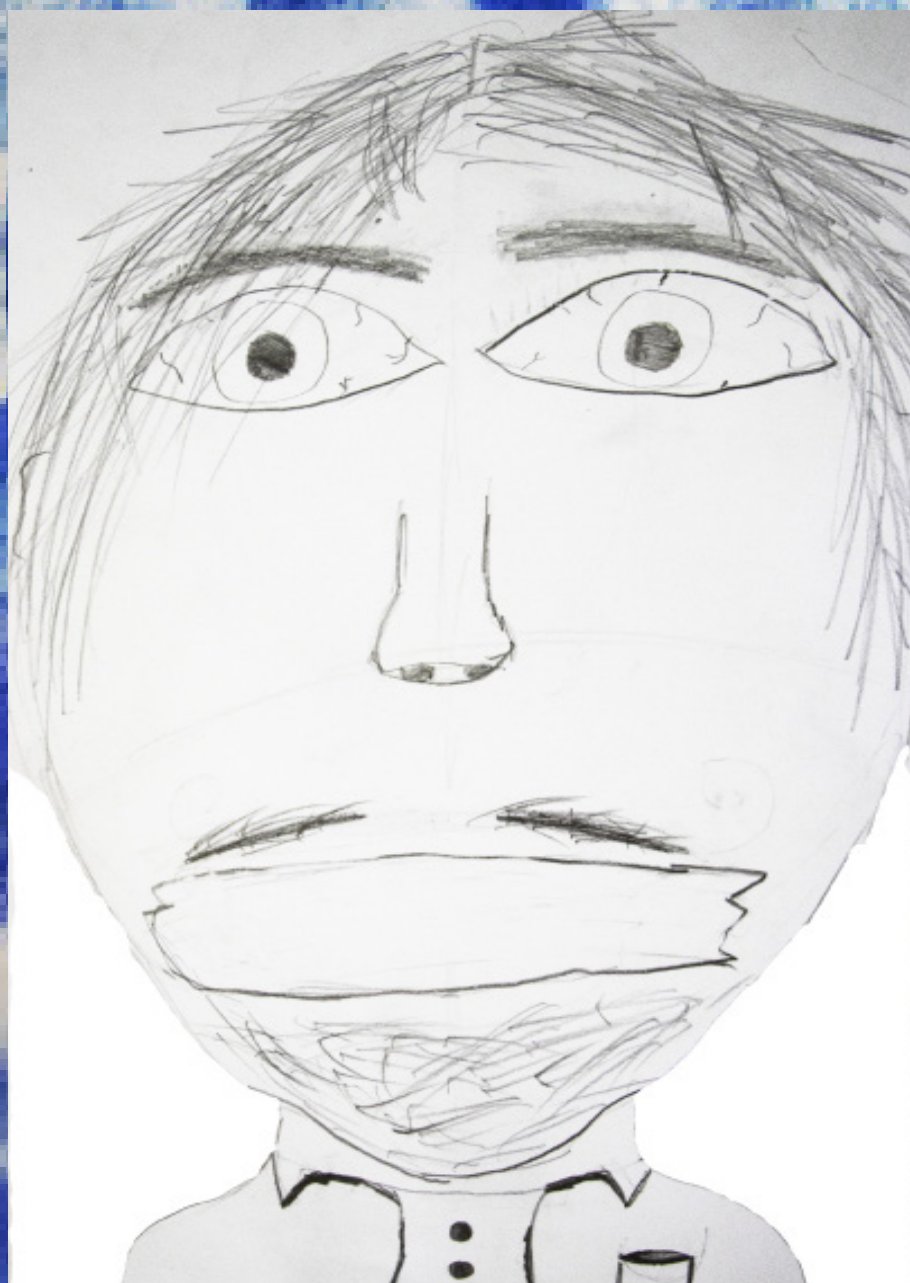

Lovec Jumbo

Autor: David Leopold
Ilustroval: David Leopold

Dne 25. října roku 1847 se v dánském městě Kyst (v překladu – pobřeží) stala událost, která město poznamenala na desítky let.

Bylo chladné úterý, slunce bylo schované za mraky a lehce mrholilo. Dospělí popíjeli pivo v hospodách a děti si hrály venku. Venku však jen do půlnoci mohly být, pokud bolestivou smrt nechtěly mít. Většina dětí si hrála poblíž města, ale Honza se svými sourozenci město rádi neměli. Měli raději přírodu, především pobřeží. Byli zde dlouhou dobu. Zvuky vln narážejících o břeh byly pro děti natolik zajímavé, že zapomněly na čas. Utíkaly k městu, ale bylo pozdě. Kostelní zvon odbil dvanáctou hodinu. Vtom se na příchodové cestě do města zjevila podivná bytost. Nebyl to člověk, dokonce ani zvíře. Byla to asi tři metry vysoká paní. Nebylo jí vidět do obličeje, ale měla na sobě ručně vyšivanou sukni. „Kampak to jdete, tak pozdě?“ zeptala se paní. Děti odvětily: „Byly jsme na pobřeží, pozorovat vlny...“. Než to děti dořekly, byly pryč. Polednice se jich zmocnila mrknutím oka.

Další ráno se vyděšení rodiče rozhodli, že půjdou děti hledat. Zpočátku si mysleli, že jde jen o nepovedený žertík. Rodiče hledali děti nejméně pět hodin, ale děti stále nikde. Poté jim došlo, že jejich děti unesla polednice. Ptali se každého, jestli je někde neviděl. Jediný člověk, který je viděl, byl potulný lovec Jumbo. Jumbo jim řekl, že děti viděl, jak utíkaly směrem k městu. Když se náhle zastavily a začaly se bavit s nějakým stínem, zmizely. Jumbo dodal: „Dnes jsem hodně pil, nevím jistě, jestli to byla polednice.“ Rodiče s nadějí nabídli Jumbovi sto zlatých za záchranu jejich dětí. Jumbo dlouho váhal, ale nakonec se rozhodl jim pomoci. Jumbo vyrazil s pouhým mečem a láhví vody zachránit děti. Na cestě do města uviděl stopy. Šest stop bylo dětských, ale nevěděl, čí jsou ty zbylé dvě. „Takto velkou nohu nemá ani nejvyšší muž ve vesnici,“ pomyslel si. Dále stopy vedly na sever, ale už byly jen dvě.

Jumbo neváhal a hned se za nimi vypravil. Putoval celé dny a noci, bez spánku a jídla, až nakonec něco objevil. Byla to stará chalupa uprostřed lesa. Stopy vedly k ní, takže mu nezbývalo, než se tam vypravit. Meč měl pevně sevřený v ruce. Čím víc se přibližoval, tím víc se začínal třást. Přišel ke dveřím, zhluboka se nadechl a vyrazil je. K jeho údivu tam nikdo nebyl. Jumbo prohledal celou chalupu, ale po dětech ani památky. Když už se to hodlal vzdát, uslyšel hlasité kroky. Byly čím dál blíž chalupě. Když se otočil ke dveřím, uviděl je. Na prahu dveří stála polednice. Hrůzou málem omdlel. Napřáhl se a pokusil se jí utnout hlavu. Jeho zásah však nebyl přesný a polednici utnul paži. Oslabená polednice se vytratila, jako by se pod ní slehla zem. Jumbo sice zahnal polednici, ale děti nenašel. Když se vrátil do města, nebyl důvod k oslavě. Rodiče žalem zesíleli a celé město utichlo. Z malebného městečka na pobřeží Dánska se stalo město strachu. Proto mu většina lidí začalo říkat Frygt (v překladu strach).

Pyšná princezna

Autor: Lukáš Paskovský

Bylo, nebylo, před dávnými časy, když bylo na celém širém světě jen pár království. V tom, o kterém budu vyprávět, vládl jeden král, který měl jednu dceru. Toto království se jmenovalo Království světla, poněvadž tam celé věky svítilo jen slunce. A protože král měl jen jednu dceru, dopřál jí vše, co si přála. Princezna byla totiž velice rozmazlená, líná a pyšná. Neustále všem kolem sebe poroučela a stěžovala si.

Jednoho dne si princezna usmyslela, že slunce moc pálí a moc hřeje. S tím ale král nemohl nic udělat. Tak se princezna rozzlobila a začala pokřikovat na slunce: „Ty hloupé slunce, nemůžeš někam zmizet!?“ Takové pokřikování na slunce pokračovalo několik dní, až to krále a ostatní přestalo bavit. Král rázně princezně vysvětlil, že není schopen slunce přesunout nebo odvolat. Poté navrhl, že by si princezna měla vyzkoušet život normálního poddaného, který nemá čas řešit takové hlouposti. Král princezně našťavaně doporučil, že pokud nechce slunce, může se vydat do Měsíčního království, kde slunce nesvítí.

Namyšlená princezna si znechuceně sbalila věci a vydala se na cestu. Spolu s ní cestovali bílý kůň a malý černoušek Ernesto. Ernesto se uměl vyznat v mapách, a proto se rozhodl, ačkoliv princeznu neměl zrovna rád, že jí pomůže jakožto navigátor. Nejdříve šli po prašné cestě, poté po lesní cestě a pokračovali dál a dál. Po šesti dnech cesty na jih se zastavili u velké chaty. Ernesto uvázal koně ke kůlu u chaty a poté otevřel dveře. Uvnitř byla spousta lidí a podle Ernestovy dedukce se právě nacházeli u hospody. Ernesto se vrátil pro princeznu a spolu vešli dovnitř. Ernesto usedl k baru a zeptal se hospodského, jestli jsou stále v Království světla. Hospodský se na Ernesta nechápavě podíval. Ernesto se ho zeptal ještě jednou, ale hospodský mu nerozuměl. Ernesto se rozhlížel po hospodě, jestli by nemohl najít alespoň nějakou indicii, kde jsou. Najednou se objevil podezřele vypadající muž, který na princeznu promluvil řečí, které rozuměl Ernesto. Rychle se mu zeptal, kde jsou, v jakém království se nacházejí. Muž odpověděl, že se nacházejí v přístavním Království rybářů. Ernesto se mu zeptal, jak se jmenuje. Muž odpověděl: „Jmenuji se Azis a pocházím z Měsíčního království, ze země, kde se odjakživa protínaly noci a dny. Bohužel náš princ nedávno náhle onemocněl a spolu s jeho chorobou přišla i tma. Král nežije už desetiletí, ale kvůli smutku z princovy choroby zemřela i královna. Teď nám vládne její rádce, který je jen pyšný a lakomý. Lidé nemají co jíst, protože tma zabila všechny rostliny. Naše království potřebuje pomoc, ale ještě se nenašel nikdo, kdo by to dokázal.“

Princezna poprvé v životě ucítila soucit. Hned se Azisovi nabídla, že zkusí pomoci. Princezna se tedy spolu s Ernestem a Azisem vydala do přístavu, odkud pluli do Měsíčního království. Plavba se princezně zdála nekonečná, ale po dvaceti dnech se ocitli v přístavu Měsíčního království. Když přicestovali do téměř prázdného královského paláce, Azis se vyděsil. Lidé svrhli rádce a vydrancovali královské zásoby. Azis se rozběhl do princova pokoje. Princ ležel v posteli a vedle něj seděla jeho bývalá chůva. Podívala se na Azise a řekla: „Jsi zpátky, Azisi. Našel jsi pomoc?“ Azis odpověděl, že ano.

Princezna vyšla na balkon princova pokoje a prosila slunce, ať se vrátí. Slunce slíbilo, že se vrátí jen tehdy, když princezna zasadí a nechá na zahradě vyrůst 24 stromů. Princezna se zeptala, proč slunce chce, aby sázela stromy. Slunce odpovědělo: „Minulý král kácel a zapaloval lesy kvůli tomu, že neměl rád zvěř, nenáviděl zvířata. Chci, abys zasadila nové lesy, ale vše začíná zde u paláce.“

Slunce poté princezně darovalo pár semínek. Ze začátku princeznu bavilo stromy sázet a zalévat. Vysadila všech 24 stromů a jejich semena již pomalu začala klíčit. Jenže když je někdo tak rozmazlený, líný a pyšný jako princezna, nic ho nebaví dlouho. Zanedlouho začalo princeznu zalévání nudit, počala to proto šidit a zalévala jen polovinu stromů. Kouzelná semena rostla velice rychle, a tak za necelých 14 dní vyrostly stromy do své plné výšky. Problém byl, že jich takto vyrostlo pouze 12. Jakmile to slunce zjistilo, nerozzlobilo se a s překvapivým klidem řeklo: „Vyroستlo ti jen 12 stromů, tak já budu na vaší obloze svítit jen 12 hodin denně. Zbýlých 12 hodin bude tma a na obloze budou svítit hvězdy, které normálně přesvícují, a měsíc bude o mnoho zářivější.“

Od té doby v království opět začalo na půl dne svítit slunce. Princ se ze své nemoci vyléčil a zanedlouho se s princeznou i oženil. Princezna vysázela nové lesy a zachránila tak Měsíční království, ze kterého se zanedlouho stalo Království lesů.

Ilustrovala: Nikola Jukličková

Rozhovor s K. J. Erbenem

Autoři: Daniel Maximus Hendrich, Roman Oliver Knotek

N: Dobrý den, pane Erbene. Děkujeme za Vaši návštěvu, je to pro nás velká čest.

E: Žádný problém, ale pojďme rychle, nemám moc času.

N: Mám tady na vás pár otázek. Patříte mezi významné osobnosti českého národního obrození. Jak k tomu došlo?

E: Přispěl jsem hlavně díky tomu, že jsem si uvědomoval, že by byla škoda, aby zanikl tak hezký jazyk jako čeština, ale zdaleka jsem nepřispěl tolik jako například Josef Jungmann.

N: Na můj vkus jste vystudoval spousty škol, mohu se zeptat, čím vším jste byl?

E: Byl jsem český historik, právník, archivář, spisovatel, básník, překladatel a sběratel českých lidových písní a pohádek.

N: Už ke zmíněným lidovým písním a pohádkám, jaké je Vaše nejpopulárnější dílo?

E: Myslím si, že to dílo zná opravdu každý, je to Kytice.

N: Vskutku zajímavé. Mohl byste nám tuto knihu popsat důkladněji?

E: Ano, jistě, jedná se o dílo žánru balady – objevují se v něm znaky pohádky, pověsti, legendy a literární formou se jedná o lyricko-epickou poezii.

N: Pane Erbene, doslechl jsem se, že jste zemřel v nedožitých 60 letech?

E: Ano, bohužel, umřel jsem v 59 letech na tuberkulózu.

N: Děkuji Vám za rozhovor a přeji vám, ať se Vaše Kytice čte i v dalších staletích.

Ilustroval: Jan Jirman

Zlatý kolovrat

rozhlásová hra

Autorka: Tereza Hladká

Postavy:

Vypravěč

Dora

Chlapec s kolovratem

Princ

Zlá matka

Zlá sestra

Dědeček

I

Okolo lesa pole lán,
hoj jede, jede z lesa pán,
na vraném bujném jede koni,
vesele podkovičky zvoní,
jede sám a sám.

A před chalupou s koně hop!
a na chalupu: klop, klop, klop!
„Hola hej ! otevřte mi dvěře,
zbloudil jsem při lovení zvěře,
dejte vody pít!“

Vyšla dívčina jako květ,
neviděl také krásy svět;
přinesla vody ze studnice,
stydlivě sedla u přeslice,
předla, předla len.

Pán stojí, nevěda, co chtěl,
své velké žízňě zapomněl;
diví se tenké, rovné niti,
nemůže očí odvrátit
z pěkné přadleny.

„Svobodna-li jest ruka tvá,
ty musíš býti žena má!“
dívčinu k boku svému vine —
„Ach pane, nemám vůle jiné,
ne jak máti chce.“

„A kde je, děvče, máti tvá?
Nikohoť nevidím tu já.“ —
„Ach pane, má nevlastní máti
zejtra se s dcerou domů vrátí,
vyšly do města.“

II

Okolo lesa pole lán,
hoj jede, jede zase pán;
na vraném bujném jede koni,
vesele podkovičky zvoní,
přímo k chaloupce.

A před chalupou s koně hop!
a na chalupu: klop, klop, klop!
„Hola! otevřte, milí lidi,
ať oči moje brzo vidí
potěšení mé!“

Vyšla babice, kůže a kost:
„Hoj, co nám nese vzácný host?“
„Nesu ti, nesu v domě změnu,
chci tvoji dceru za svou ženu,
tu tvou nevlastní.“

„Hoho, panáčku! Div a div!
Kdo by pomyslíl jaktěživ?
Pěkně vás vítám, vzácný hoste,
však ani nevím, pane, kdo jste?
Jak jste přišel k nám?“

„Jsem této země král a pán,
náhodou včera zavolán:
dám tobě stříbro, dám ti zlato,
dej ty mně svoji dceru za to,
pěknou přadlenu.“

„Ach pane králi! Div a div!
Kdo by se nadál jaktěživ?
Vždyť nejsme hodny, pane králi! —
Kéž bychom záslužněji stály
v milosti vaší!

Ale však radu, radu mám:
za cizí — dceru vlastní dám;
jeť podobna té druhé právě
jak oko oku v jedné hlavě —
její nit — hedbáv!“

„Špatná je, babo, rada tvá!
Vykonej, co poroučím já:
zejtra, a den se ráno zjasní,
provodíš dceru svou nevlastní
na královský hrad!“

III

„Vstávej, dceruško, již je čas,
pan král již čeká, bude kvas:
však jsem já ani netušila —

nu bodejž dobře pořídila
v královském hradě!“

„Stroj se, sestřičko moje, stroj,
v královském hradě bude hoj:
vysoko jsi se podívala,
nízko mne, hleďte, zanechala —
nu jen zdráva bud!“

„Pojď již, Dorničko naše, pojď,
aby se nehněval tvůj choť:
až budeš v lese na rozhraní,
na domov nevzpomeneš ani —
pojď jen honem, pojď!“

„Matko, matičko, řekněte,
nač s sebou ten nůž berete?“
„Nůž bude dobrý — někde v chladu
vypíchnem oči zlému hadu —
pojď jen honem, pojď!“

„Sestro, sestřičko, řekněte,
nač tu sekeru nesete?“
„Sekera dobrá — někde v keři
useknem hnáty lité zvěři —
pojď jen honem, pojď!“

A když již přišly v chlad a keř:
„Hoj, ty jsi ten had, tys ta zvěř!“

Hory a doly zaplakaly,
kterak dvě ženy nakládaly
s pannou ubohou!

„Nyní se s panem králem těš,
těš se s ním, kterakkoli chceš:
objímej jeho svěží tělo,
pohlížej na to jasné čelo,
pěkná přadleno!“

„Mamičko, kterak udělám?
Kam oči a ty hnáty dám?“
„Nenechávej jich podle těla,
ať někdo jich zas nepřidělá —
radš je s sebou vem.“

A když již zašly za tu chvoj:
„Nic ty se, dcero má, neboj!
Však jsi podobna té tam právě
jak oko oku v jedné hlavě —
neboj ty se nic!“

A když již byly hradu blíž,

pan král vyhlíží z okna již;
vychází s pány svými v cestu,
přivítá matku i nevěstu,
zrady netuše.

I byla svatba — zralý hřích,
panna nevěsta samý smích;
i byly hody, radování,
plesy a hudby bez ustání
do sedmého dne.

A když zasněžil osmý den,
král musí jíti s vojsky ven:
„Měj se tu dobře, paní moje,
já jedu do krutého boje,
na nepřítele.

Navrátím-li se z bitvy zpět,
omladne naší lásky květ!
Zatím na věrnou mou památku
hleď sobě pilně kolovrátku,
pilně doma před!“

IV

V hluboké pusté křovině
jak se tam vedlo dívčině?
Šest otevřených proudů bylo,
z nich se jí živobytí lilo
na zelený mech.

Vzešlo jí náhle štěstí moc,
nynčko jí hrozí smrti noc:
tělo již chladne, krev se sedá —
běda té době, běda, běda,
když ji spatřil král!

A tu se z lesních kdesi skal
stařeček nevídaý vzal:
šedivé vousy po kolena —
to tělo vloživ na ramena,
v jeskyni je nes.

„Vstaň, mé pachole, běž, je chvat,
vezmi ten zlatý kolovrat:
v královském hradě jej prodávej,
za nic jiného však nedávej
nežli za nohy.“ —

Pachole v bráně sedělo,
zlatý kolovrat drželo.
Královna z okna vyhlížela:
„Kéž bych ten kolovrátek měla

z ryzího zlata!“

„Jděte se, matko, pozeptat,
zač je ten zlatý kolovrat?“

„Kupte, paničko, drahý není,
můj otec příliš nevycení:
za dvě nohy jest.“

„Za nohy? Ajaj, divná věc!

Ale já chci jej mítí přec:
jděte, mamičko, do komory,
jsou tam ty nohy naší Dory,
dejte mu je zaň.“

Pachole nohy přijalo,
do lesa zpátky spěchalo. —

„Podej mi, chlapče, živé vody,
nechť bude tělo beze škody,
jako bývalo.“

A ránu k ráně přiložil,
a v nohou oheň zas ožil;
a v jeden celek srostlo tělo,
jako by vždycky bylo celo,
bez porušení.

„Jdi, mé pachole, k polici,
vezmi tu zlatou přeslici:
v královském hradě ji prodávej,
za nic jiného vak nedávej
nežli za ruce.“ —

Pachole v bráně sedělo,
přeslici v rukou drželo.
Královna z okna vyhlížela:

„Och, kéž bych tu přesličku měla
ke kolovrátku!

Vstaňte, mamičko, z lavice,
ptejte se, zač ta přeslice?“ —

„Kupte, paničko, drahá není,
můj otec příliš nevycení,
za dvě ruce jest.“

„Za ruce!? Divná, divná věc!

Ale já ji chci mítí přec:
jděte, mamičko, do komory,
jsou tam ty ruce naší Dory,
přineste mu je.“

Pachole ruce přijalo,
do lesa zpátky spěchalo. —

„Podej mi, chlapče, živé vody,
nechť bude tělo beze škody,
jako bývalo.“

A ránu k ráně přiložil,
a v rukou oheň zas ožil;
a v jeden celek srostlo tělo,
jako by vždycky bylo celo,
bez porušení.

„Skoč, hochu, na cestu se měj!
Mám zlatý kužel na prodej:
v královském hradě jej prodávej,
za nic jiného však nedávej
nežli za oči.“ —

Pachole v bráně sedělo,
zlatý kuželík drželo
Královna z okna vyhlížela:
„Kéž bych ten kuželíček měla
na tu přesličku!

Vstaňte, mamičko, jděte zas,
ptejte se, zač ten kužel as?“ —

„Za oči, paní, jinak není,
tak mi dal otec poručení,
za dvě oči jest.“

„Za oči!? Neslýchaná věc!
A kdo je, chlapče, tvůj otec?“ —

„Netřeba znáti otce mého:
kdo by ho hledal, nenajde ho,
jinak přijde sám.“ —

„Mámo, mamičko, co počít?
A já ten kužel musím mít!
Jděte tam zase do komory,
jsou tam ty oči naší Dory,
ať je odnese.“

Pachole oči přijalo,
do lesa zpátky spěchalo. —
„Podej mi, chlapče, živé vody,
nechť bude tělo beze škody,
jako kdy prve.“

A oči v důlky položil,
a zhaslý oheň zas ožil;
a panna vůkol pohlížela —
však nikoho tu neviděla
než se samotnu.

Kostým „Vodník“
Autorka: Adéla Hladká

Psal se rok 1861..

Autor: Michal Hamtil

Byla neděle, slunce bylo za mraky, venku ani noha. Seděl jsem ve svém dřevěném křesle a v rukou držel svou novou knihu s neobvyklým názvem. Báje a pověsti slovanské. Od, pro mě nového autora, Karla Jaromíra Erbena. Sotva jsem se stihl začíst, zavolala na mě mamka: „Jirko, oběd už je na stole!“ Položil jsem opatrně knihu a šel jsem se najíst. Nebyli jsme moc bohatí, ale nám to nikdy nevadilo. Jsme spokojeni s tím, co máme, a vážíme si toho. Oběd byl skvělý jako vždy. Hned jak jsem dojedl, vrátil jsem se zpět ke své knize. Kniha mě velmi zaujala, a proto jsem ji přečetl ještě tu noc.

Ráno, kdy už ustoupily moje noční sny plné děje z knihy, vyrazil jsem do školy. Byla to malotřídka v Doubravicích. Zrovna jsme probírali český jazyk a pan učitel se nás ptal, co jsme naposledy četli. Neváhal jsem a pochlubil jsem se svou četbou. Pan učitel se zamyslel a řekl: „Erben říkáš? Tak toho, milé děti, já osobně znám, protože Karel Jaromír Erben se narodil ve vedlejší vesnici, v Miletíně.“ Nemohl jsem tomu uvěřit. Napadla mě myšlenka, že bych se mohl do Miletína vydat a pokusit se se svým idolem seznámit. Celé dopoledne jsem už nemyslel na nic jiného.

Po škole jsem si doma vzal kousek chleba na cestu a vyrazil jsem směrem na Miletín. Cesta byla dlouhá, přes pole. Do Miletína jsem dorazil až za soumraku. Hned jsem začal hledat na dveřích místních chalup jeho jméno, ale nikde žádný Erben. Podíval jsem se tedy do své knihy a zjistil jsem, že ten, koho hledám, se nejmenuje Erben, nýbrž Erban. Poté už jsem jeho dům našel, ale nikdo nebyl doma. Nakouknul jsem tedy do zahrady, kde seděl na pohled starý muž. Neváhal jsem a zdvořile jsem se zeptal: „Dobrý den, vy jste pan Erben?“ A on odpověděl: „Ne, já jsem Jan Erban, otec Karla Erbana, nebo jak si on sám říká Erbena. Co bys od něj potřeboval?“ „Moc se mi líbí jeho tvorba a bylo by mi ctí se s ním seznámit,“ odpověděl jsem. „Tak to máš štěstí, hochu, protože by měl každou chvíli dorazit,“ řekl s úsměvem pan Erban. Byl jsem v šoku. Cítil jsem v sobě štěstí, ale zároveň nervozitu. „Co když se mnou nebude chtít mluvit? Co když se mu nebudu líbit? Je to vůbec hodný člověk?“ pomyslel jsem si. Než jsem si však stihl cokoli promyslet, někdo vstoupil do zahrady. „To je on,“ pomyslel jsem si. Představoval jsem si ho trochu jako nadlidskou bytost, ale ve skutečnosti to byl vcelku nevýrazný muž, s brýlemi a vousy. „Dobrý den, pane,“ pozdravil jsem. „Ahoj, chlapče, co bys rád?“ zeptal se. „Chtěl jsem Vás poznat a říct Vám, že jste skvělý spisovatel,“ řekl jsem rozklepaným hlasem. „To mi lichotíš. Pojď, něco ti ukážu.“ Zavedl mě do malinkatého pokoje, kde byl jen stůl a na něm pár svíček. „Tak tady vznikají všechna má díla,“ slavnostně oznámil. Kdyby existoval fotoaparát, který by fotografoval barevně, vyfotil bych si to. Zničehonic se začal Erben rozhlížet, jako by něco hledal. „Tady to je!“ řekl po chvíli a v ruce držel nějaké kusy papírů.

„Jaké je vlastně tvé jméno?“ zeptal se Erben. „Jmenuji se Jirka, Jirka Pohorský,“ odpověděl. „Dobře, Jirko. Abys neodešel s prázdnou, předám ti toto vydání mé nehotové Kytice. Přečti si ji a zítra mi řekneš svůj názor a co bys vylepšil, ano?“ zeptal se. „Dobře,“ odpověděl Jirka, rozloučil se a šel domů. Dorazil pozdě v noci, ale ani to ho neodradilo od čtení jeho nové knihy. Sedl si a začal číst:

Již jedenáctá odbila,

a lampa ještě svítila,

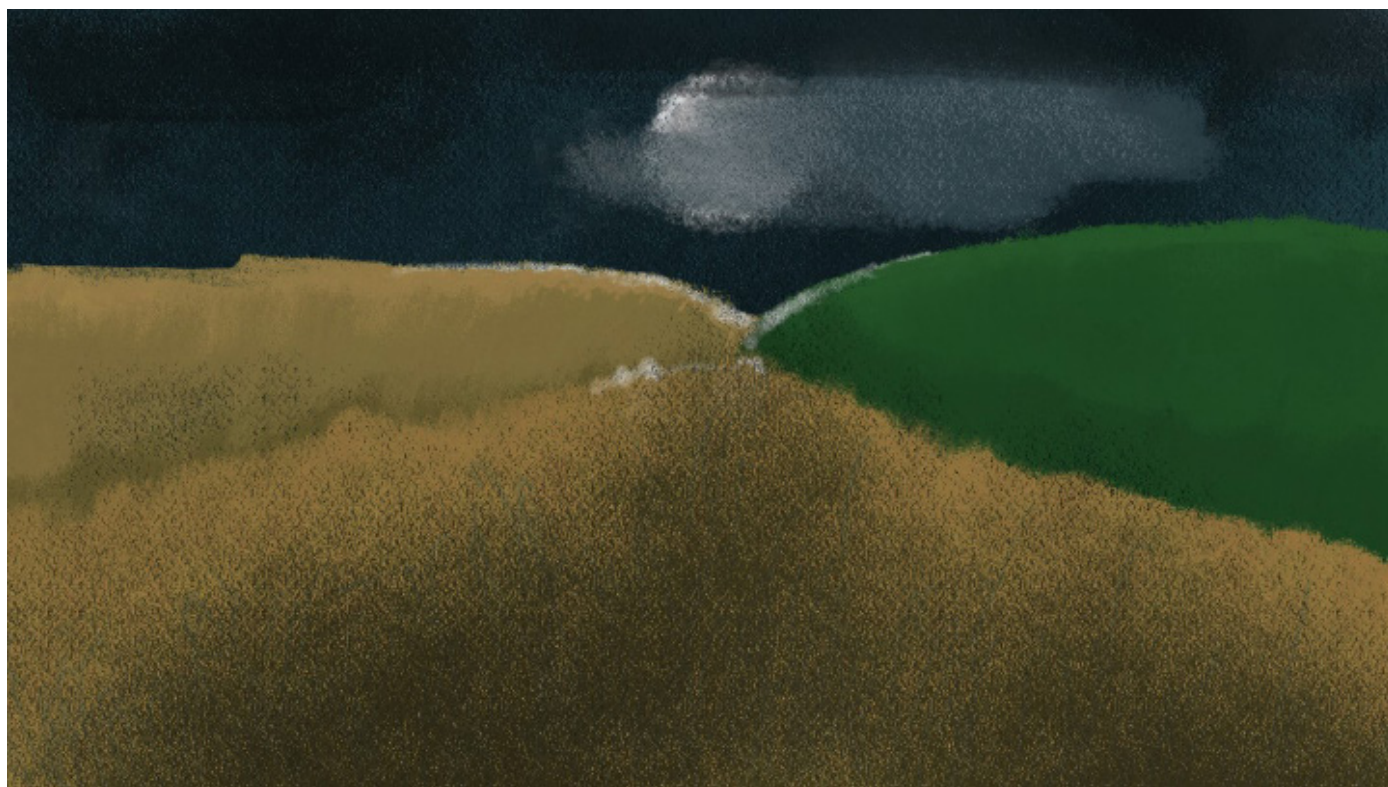
a lampa ještě hořela,

co nad klekadlem visela...

Ilustroval: Jáchym Žáček

Kohout zakokrhal a stále unavený Jirka vstával do školy. „Už se nemůžu dočkat, až své myšlenky předám panu Erbenovi,“ pomyslel si Jirka. Škola utekla rychle a Jirka vyrazil zpět do Miletína, kde ho už pan Erben vyhlížel. „Ahoj Jirko, tak co říkáš na Kytici?“ zeptal se. „Dobrý den, je skvělá, ale mám pár návrhů, co by ji mohlo vylepšit,“ odpověděl. „Poslouchám,“ oznámil Erben. „Napadlo mě, zda by nebyla lepší Svatební košile než původní Svatební kytice. Také by se mohla jmenovat vaše ježibaba Polednice, když chodí v poledne. Co si o tom myslíte?“ zeptal se Jirka. „Jirko, musím říct, že jsi mě velmi překvapil. Myslím si, že díky tobě bude Kytice dokonalá. Tvoje nápady se mi líbí a myslím, že jednou z tebe bude skvělý spisovatel.“

Ilustroval: Jáchym Žáček

O Čmoudilce

Autor: Lukáš Musil

Ilustroval: Lukáš Musil

Byla jednou jedna hodná a krásná dívka, která se jmenovala Anička. Vlídna a milující maminka jí zemřela ještě, když byla Anička malá. Přesto spolu stačili s tatínkem zažít mnoho krásného, toulky lesem, procházky zahradou a zpívání veselých písniček. Tatínek Rudolf byl dlouho ze smrti maminky velmi smutný, Anička se ho snažila rozveselit, ale nikdy se jí to úplně nepovedlo.

Tatínek byl kupec, proto musel často odjíždět na cesty. Vždy když se z nějaké obchodní cesty vrátil, přivezl Aničce krásný dárek. Jednou se z takové cesty vrátil až po delší době a přivezl s sebou svou novou ženu Vilemínu a její dvě dcery Vendulu a Uršulu. Její nové nevlastní sestry, když vystoupily z jeho dodávky, byly velmi zděšené z místa, kam přijely. Dříve se svojí matkou žily ve městě v paneláku a byly zvyklé na různé vymoženosti v domácnosti, na supermarkety a městský život. Nyní dorazily na venkovský statek, který zdaleka nevypadal, tak jak ho Rudolf popisoval a ony si ho představovaly.

Jednalo se o normální venkovský statek se vším, co k němu patří. Byla tam zvířata, stáje, hnůj, zahrada, políčko a zaměstnanci. Zrovna dvakrát moderní místo to nebylo, i když samozřejmě lednici, mikrovlnnou troubu, sporák na plyn v domě měli. I nějaké ty zemědělské stroje tam byly. Také na statku byla část vyhrazená pro tatínkovo zboží, které prodával.

Nevlastní sestry byly tak zklamané, že si to vybíjely na Aničce. Nutily ji, aby jim přerovnávala jejich šperky, zvláště zlato, zvláště šperky Pandora, zvláště české granáty a další značky šperků. Dále jim musela rovnat jejich oblečení, kabelky a boty, jednou podle značky, podruhé to musela přerovnat podle barvy a jindy zase jinak, jak si zrovna v ten den vymyslely. Pokud udělala podle nich nějakou chybu, nedostala večer k jídlu třeba svíčkovou. A že to bylo často, protože nevlastní sestry si vždy něco našly. Takto to šlo několik let až do té doby, než umřel otec, poté se k ní začaly chovat mnohem hůře. Ze začátku ji jen nutily vařit nejen pro ně, ale i pro všechny zaměstnance továrny, kterou za ty roky otec vybudoval, nebo ji nutily vytírat komín hadrem, proto se jí začalo říkat Čmoudilka. Nakonec musela spát na půdě v nedodělaném pokoji, kde v zimě docela táhlo. A byla z ní v podstatě služka, ale bez mzdy. Jak její nevlastní matka říkala, může být ráda, že má kde hlavu složit.

Jednoho dne jim přišel e-mail o tom, že jakýsi zbohatlík, který vlastní skoro všechny továrny v kraji, pořádá slavnost. Slavnost, kterou dává na vědomí, že dohromady vlastní 30 továren na látku, 10 továren na jogurt a 5 obchoďáků. Macecha byla z toho e-mailu velmi nadšená, protože se na kosmetice od kamarádek dozvěděla, že onen zbohatlík má mladého syna Roberta, kterého nutí se oženit, a ještě krásného k tomu.

Začaly velké přípravy na slavnost. Macecha i nevlastní sestry nutně potřebovaly nové krásné šaty, i když jich už měly plné skříně, ty doma nepřipadaly v úvahu. Navštívily kosmetický salón, kadeřníka i nehty si nechaly udělat k barvě nových šatů. Prostě dle nich udělaly vše proto, aby u Roberta měly co nejvíce šancí.

Čmoudilka věděla, že na slavnosti bude několik jejích přátel z vysoké školy, kam ji tatínek posílal. Proto na slavnost chtěla jít také, požádala Vilemínu, aby ji vzala s nevlastními sestrami s sebou. Ta se jí jen vysmála, že si přeci s ní nebudou dělat ostudu. Na takovou šmudlu, jako je Anička, nikdo není zvědavý. A pokud má tolik času, že by mohla jít na slavnost, tak jí nějakou práci ráda přidá. Takže macecha a její dvě dcery se vydaly na slavnost a Čmoudilku nechaly doma uklízet komíny.

Když odjely, Anička se pustila do čištění komínů. V jednom z nich z ničeho nic ke Čmoudilce spadla kouzelná lampa, která v sobě měla vílu se jménem Blaženka. Tato víla Blaženka byla její dobrá kmotřička, která chtěla, aby Anička také šla na slavnost a možná si našla ženicha, aby mohla odejít od těch zlých ženských. Proto Aničce vykouzlila několik věcí, které bude na slavnost potřebovat. Přeci nepůjde pěšky, tak dostala Rolls-Royce 5. generace. Pak se tam objevil krásný řidič, aby nemusela řídit sama, jeden bodyguard, aby ji na slavnost doprovodil. Samozřejmě nemohly chybět nádherné šaty od slavné návrhářky Blanky Matragi a k nim skvostné skleněné střevičky, které byly ale velmi pohodlné. Mávnutím kouzelné hůlky víly Bláži byla v mžiku z ušmudlané Čmoudilky nádherná kráska Anička. Řidič pomohl Aničce nastoupit do vozu, ale než odjeli, ještě jí víla Blaženka upozornila, že se musí ze slavnosti vrátit nejpozději do půlnoci, pak totiž kouzlo ztratí účinnost a vše vyčarované zmizí. Anička poděkovala a odjeli na slavnost.

Před hlavním vchodem na slavnost, než Aničce pomohl řidič vystoupit, si nasadila ještě přes oči škrabošku, aby nebyla poznat. Pak jí bodyguard odvedl do hlavního sálu. Mezitím na slavnosti Vendula a Uršula popíjely drinky a průběžně tancovaly. Každá si zatancovala i s Robem. Matka Vilemína z toho byla nadšená a doufala, že by se mu skutečně některá z jejích děvčat mohla zalíbit.

Najednou do hlavního sálu vstoupila nádherná dívka, oblečená do skvostných šatů a třpytivých střevičků, přes oči měla škrabošku. Hudebníci přestali hrát a mezi přítomnými to jen šumělo, jak si o dívce začali povídat. Anička se zarazila a nevěděla, zda nemá raději hned odejít. Ale to už u ní byl Robert a nabízel jí skleničku šampaňského, kterou přijala. Zábava byla zase v plném proudu. Bylo na první pohled vidět, že je z ní Rob celý okouzlený, což se vůbec nelíbilo její maceše. Macecha se snažila dostat až k nim, aby slyšela, co si povídají, a aby zjistila, co je dívka zač. Robert vyzval Aničku k tanci, tančili spolu několik písniček a Anička jako by se při tanci vznášela.

Rob požádal Aničku o rozhovor někde na klidnějším místě, tak se šli projít do zahrady. Začal se jí vyptávat, jak se jmenuje, odkud je a na další věci o ní. Anička mu vždy dala nepřímou, někdy i trochu tajuplnou odpověď. Jako třeba, že ho zná již delší dobu, že ho často vídala na vysoké škole v posluchárně, kde seděla kousek od něj. Nebo že se setkali na oslavě u jejich společné kamarádky, kde se spolu i dobře bavili. Řekla mu, že dnes již bohužel žije jinak než v době, kdy se poznali. Že kdyby ji potkal dnes bez těchto krásných šatů, jen v jejím běžném oblečení, ani by se s ní nedal do řeči. Robert jí tvrdil, že to není pravda, že ji by poznal kdekoliv, protože se do ní velmi zamiloval. Ani Aničce Robert nebyl lhostejný, líbil se jí už na škole, a nyní se do něj ještě více zamilovala. Políbili se ...

Najednou hodiny začaly odbíjet půlnoc .... Anička se lekla, Robovi se omluvila, že musí již jít, a začala utíkat pryč ze slavnosti. Robert běžel za ní a jeho nejlepší kamarád Petr s ním. Anička byla rychlá a opatrná, přesto se jí na venkovním schodišti vyzul pravý střevíček, ale nebyl čas se pro něj vracet, aby jí Robert nechytil. Stačila vběhnout do Rolls-Royce, řidič se rychle rozjel na zpáteční cestu domů. Bohužel to nestihli, protože kouzlo s posledním tónem půlnoci zmizelo a s ním vše, co jí víla Blaženka vykouzlila.

Macecha s nevlastními dcerami po návratu ze slavnosti ještě dlouho do noci nemluvíly o ničem jiném než o záhadné dívce se škraboškou. Ještě několik dní byla macecha celá rozmrzelá, až se v místní televizi objevila zpráva, ve které Robert ohlásil, že hledá onu neznámou dívku, protože si ji chce vzít za ženu. A protože neví, jak se jmenuje, ani jak přesně vypadá, ví jen, že bydlí v jejich městě nebo jeho blízkém okolí, bude ji hledat podle jejího ztraceného střevíčku. A s hledáním začne hned druhý den.

Vilemína, Vendula a Uršula byly k neudržení, jak jásalý a radovaly se, že přeci budou mít šanci, jedna z nich vzít si Roba za muže. A opravdu, další dny byly noviny, televize i internet plné zpráv o tom, že bohatý Robert hledá svou vyvolenou podle střevíčku. Ve zprávách bylo také uvedeno, že žádné střevíček zatím nepadl, protože je opravdu na malou nožku.

Jednoho dne byl Robert již hodně unavený a vyčerpaný, všichni ho přemlouvali, aby si vybral jinou dívku, že ta záhadná ho nemá ráda, že by se jinak již sama přihlásila. Rob věděl, že by to neudělala, pamatoval si, co mu řekla: „V normálních šatech by ses se mnou ani nebavil.“ Proto hledání nevzdal a pokračoval dál. Opravdu ji měl hodně rád.

Až dorazili k odlehlému statku za městem, kde žila vdova Vilemína se svými dcerami. Macecha a nevlastní sestry na něj již celé naporáděné čekaly, Čmoudilce macecha nakázala, aby se schovala a neukazovala se. Robert jim šel vyzkoušet střevíček, nejprve starší Vendule a pak mladší Uršule. Ani jedné střevíček nebyl, obě měly příliš velké nohy. Robert byl zklamán a chtěl již odejít, ale kamarád Petr ho zarazil. „Robe, pamatuješ, tady přeci bydlel obchodní společník tvého otce, když ještě pracoval jako obchodník na cestách?“ Robert se zaradoval! Uvědomil si: „Znám tě již delší dobu, často jsem na přednáškách seděla kousek od tebe.“ Na vysokou školu s nimi chodila i obchodníková dcera Anička, se kterou se také viděl na oslavě u jejich společné kamarádky Moniky, a opravdu se dobře bavili. Zeptal se vdovy Vilemíny, kde je její nevlastní dcera Anička, ta mu to, sice nerada, nakonec řekla. Že je schovaná ve chlívku u zvířat. Když tam Robert dorazil, pochopil, jak Anička myslela, že by se s ní nedal do řeči. Anička byla celá špinavá od sazí z komína a v roztrhaných ušmudlaných šatech. Robert ji přesto poznal, nasadil jí střevíček, který jí padl jako ulitý. Aničku si hned odvedl domů. Macecha a nevlastní sestry málem pukly závistí.

Anička na svůj život s macechou a nevlastními sestrami nezapomněla a snažila se stále pomáhat osiřelým a chudým dětem.

Robert a Anička se milovali a žili spolu velmi šťastně.

Ilustrovala: Nikola Jukličková